

Antònia Font BROSSA D'AVUI

Brossa d'avui © Marc Gomar & Sònia Sellés

Sala el Loco de València. Més de dues-centes persones, a quinze euros l'entrada. Els que pujaran sobre l'escenari no sonen a les ràdios que arriben al País Valencià. No canten en espanyol. Podria ser qualsevol grup de moda a l'hemisferi nord dels que ha adquirit els drets una menuda discogràfica i una minoria selecta ha beneït. Han arribat amb avió o amb vaixell, perquè *el puente hasta Mallorca* que cantava aquella encara no és una prioritat mentre quede litoral sense edificar. És Antònia Font; un grup, que no una cantautora. Un grup amb lletres poc convencionals i unes músiques variades i sorprenents que s'ha fet lloc a l'exquisit panorama de la música independent estatal. Són, si més no, dels preferits pels crítics de revistes especialitzades com ara Rockdeluxe o Mondosonoro. També, la prova que la llengua, malgrat tot, no fa la cosa. I que, potser, calen mires més obertes i menys victimisme; que l'energia que es gasta en la protesta s'aplique sobre la cançó amb intel·ligència. Que es deixen de banda les tonadetes previsible i s'aposte per estils i instrumentacions diferents. Que s'experimente, que es prove. Antònia Font són el grup I+D de la música en català i es comprova en el directe on tot allò que enregistren en l'estudi, per impossible que sembla, s'interpreta sobre l'escenari. Una curiositat: a banda del concert que us he esmentat i la presentació del nou disc, **Batiscafo Katiuskas** (2006) a la FNAC de Sant Agustí, l'altre concert que han oferit al País Valencià enguany va ser a Carcaixent, pagat per l'ajuntament que governa amb majoria absoluta... el PP. Com a mínim, resulta curiosa aquesta aposta mentre l'esquerra i els nacionalistes contracten cants de bojos, orelles de pintor, bisbes i furtamantes per a les festes dels seus pobles. Amb ells, un grup de Sueca, Inòpia, de qui parlarem en aquesta secció que encara no hem presentat però que pren el nom d'un disc clàssic de la música en valencià: **Brossa d'ahir** (1977) de Pep Laguarda i la Tapineria, que configura juntament amb **Humitat relativa** (1979) de Remigi Palmero i **Cambres** (1981) de Julio Bustamante la santíssima trinitat del rock en valencià i material indefugible per músics i oïdors.

30 novembre 2006

Una notícia de VilaWeb.cat

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)